

NERO

SZÖVETSÉG
ELSŐ KÖNYV

NERO

S.J. TILLY

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
S.J. Tilly: *NERO*
First published independently in 2023

Fordította
Farkas Piroska

Szerkesztette
Varga Andrea

Borítóterv
Lori Jackson Design

ISBN 978-963-636-586-8

Minden jog fenntartva

© S.J. Tilly 2023
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Farkas Piroska 2025

Kedves Olvasó!

Ez a könyv egy felnőtteknek szóló, sötét maffiarománc. Az oldalakon szemléletesen ábrázolják az erőszakot, a halált és az emberrablást. A könyv szintén tartalmaz leírásokat múltbeli érzelmi traumákról és fizikai bántalmazásokról. Előfordulnak megkérdőjelezhető konszenzuson alapuló szexuális tartalmak és szélsőséges zaklatási esetek. Valamint adott egy férfi, aki alapvetően egy két lábon járó piros zászló. Kérlek, hogy eme információk birtokában és óvatosan haladj tovább!

Cijánlás

Mindazon hölgyeknek, akik a sétáló piros zászlókban csak a rózsaszín egy szép árnyalatát látják... ismételjétek utánam:
de csak akkor, ha a férfiak kitalált szereplők.

I. FEJEZET

Payton

Egy vörös és aranyszínű falevél sodródik át a szobán, látszólag súlytalanul, mielőtt a szőnyegre telepszik a kanapén elfoglalt helyem és a tévé között.

A nyitott teraszajtóra pillantok, amelyen keresztül egy újabb szellőkés meghozza a beígért eső illatát, de ahelyett, hogy felállnék, a lábamat magam alá, a polártakarót pedig az államig húzom, ügyelve arra, hogy ne borítsam fel a mellettem lévő párnán pihenő popcornos tálat.

Vihar közeleg.

Te elkényeztetett kölyök, majd én megtanítalak...

Még mélyebbre fészkelem magam a kanapém sarkában. *Az már olyan régen volt,* emlékeztetem önmagam. Mélyen belélegzem az orromon keresztül, és azt akarom, hogy új emlékek váltsák fel a régieket. Ez az én otthonom.

Itt biztonságban vagyok.

A távoli mennydörgés halk morajlása nyugtatóan hat rám. Bár-mennyire is próbálták kiölni belőlem, sosem vesztettem el a zord időjárás iránti szeretetemet.

Sosem értettem, miért kellene félnem a viharoktól. Nem volt világos a számomra, miért vagyok ettől más, vagy rossz, vagy hülye – ahogy ők állították.

Nem a pusztító erőre vágytam, hanem a változásra. A megtisztulásra. Arra a legkisebb reménysugárra, hogy egy hullám áttörhet, elsodorva a régit, és valami újat hagyva maga után.

És talán ezért szeretem a vihart még mindig. Mélyen bennem még mindig ott van az a kis pont, amely arra vágyik, hogy felszippantson az ég, elragadjon mindentől, és leejtsen Őz birodalmába.

Mintha a szél idézte volna elő, a nő a képernyőn kinyitja a bejárati ajtót, és az őt körülvevő világ fekete-fehérből színesre változik, én pedig hagyom, hogy a nosztalgia ismerős érzése átjárjon. A közelgő vihar hangjai be-beszűrődnek a tudatomba, még akkor is, amikor a fejemet az ismerős dalokra ringatom.

A kezem félúton van a szám felé, ujjaim között pattogatott kukorica, amikor fémes nyekergés tompa zaja a terasz felé vonzza a tekintetemet, az üveg tolóajtó szélesre ki van tárva.

A tavaly felszerelt, fátýolszerű függönyök hátborzongatóan lengenek a szélben, de az utcai lámpa kiégett odakint, így nem látok túl az aprócska balkonomon.

Sosem bíztam igazán abban az erkélyben, olyan rozoga, mint az egész épület. De azt gondoltam, hogy a rossz időjárásnál azért több kellene ahhoz, hogy leomoljon.

Miközben lenyalom az ujjaimról a sót, gondolatban megdicsérem magam, hogy soha nem pazaroltam energiát arra, hogy odakintre bútort tegyek.

Egy újabb mennydörgés, ezúttal közelebből, ismét az erkély felé vonzza a figyelmemet.

Meg a férfi, aki a nyitott ajtóban áll.

2. FEJEZET

Payton

Egy sikoly reked a torkomban, túl fojtott ahhoz, hogy hallható legyen.

Álmodom.

Erősen lehunyom a szemem, és kényszerítem magam, hogy lélegezzem.

Biztosan álmodom.

De amikor újra kinyitom, a férfi még mindig ott van. És egyre közelebb jön.

Két hosszú lépéssel átszeli a fél lakásomat, és már csak egy méterre van tőlem.

Az adrenalin átjárja a testemet, mégsem mozdulok.

Szégyenszemre semmit sem teszek.

Egy férfi van az otthonomban.

A televízió kívül csak a sarokban lévő lámpa ég. Ez pedig alig világítja meg az előttem álló férfit. Magas. Ülök, de így is látom, hogy magas. És... öltönyt visel.

Miért van öltönyben?

Ez vajon tovább ront a helyzeten?

– Jó estét! – mondja. A hangja mély. De gyengéd. Sőt, szinte bársonyos. És az agyam nem tudja, hogyan reagáljon.

A szívem hevesen ver.

A kezem remeg.

De a többi részem nem mozdul.

– Tudod – mondja, miközben lassú léptekkel átsétál a tévé előtt –, nem lenne szabad így nyitva hagynod az ajtódát.

Az ajkam szétnyílik, de a szavaim összekuszálódnak a nyelvemen, és nyelnem kell, mielőtt újra próbálkoznék.

– A második szinten lakom – suttogom, és még mindig próbálom felfogni, mi történik.

Oldalra dönti a fejét, és mintha szórakoztatná a választom, de erre nem tudok figyelni. Mert abban a szögben a fény az arcára vetül. És...

Sötét szemek. Sötét szemöldök. Szinte fekete, kócos, mégis hátrafésült haj és éles arccsont, melyet egy ugyanolyan árnyalatú, gondosan nyírt szakáll hangsúlyoz.

Újra nyelek egyet.

Úgy néz ki, mintha egy fotózásról jött volna. Vagy egy tárgyalóteremből. Vagy egy tárgyalótermi fotózásról. És egy belső hang ordít bennem, hogy ettől az egésznek még félelmetesebbnek kellene lennie.

Kellene.

Azt is észreveszem, hogy a ruhája nem vizes, ami azt jelenti, hogy az eső még nem kezdett el esni. És ez valamiért elszomorít. Mintha ez a részlet önmagában pecsételné meg a vesztemet.

Ezért voltam mindig is áldozat.

Az ösztöneim sérültek. Az elmém mindig elsiklik a fontos részek felett. Nevetséges részletekre koncentrálok, nem pedig a stratégiára.

A férfi, továbbra is velem szemben állva, körülnéz a lakásban.

Nem sokat tudok a férföltönyökről, de gyanítom, hogy a ruhái többre kerülnek, mint az összes holmim együttvéve.

A cuccaim nem éppen elegánsak, és éppolyan olcsónak is tűnnek, mint amilyenek valójában. Egy használtan vett kanapé és egy karcos dohányzóasztal. A kis tévé egy olcsó állványon van, amit magamnak kellett összeszerelnem egy imbuszkulccsal. A kerek asztalom egy székkal, a sarokba húzva. És egy keskeny, szabadon álló pult, ami elválasztja a nappalit a konyhától. Konyha, ami inkább csak egy konyhasarok, laminált munkafelületekkel, amelyeknek a szélei már elkezdtek felválni.

Ellenállok a készítésnek, hogy felsóhajtsak, amikor meglátom a telefonomat az említett konyhapulton. Gúnyolódik velem, mert azt sugalmazza, hogy hívjam a rendőrséget, pedig nyilvánvaló, hogy nem lesz rá alkalmam.

Nem mintha a múltban valaha is segítettek volna nekem a rendőrök.

Az egyszemélyes hálósobám és a fürdőszobám a konyha túloldalán van, de a sötétség elnyeli őket. Mély torokhang hagyja el a férfi torkát, ahogy a látványt feldolgozza. Fogalmam sincs, mit gondol. Vagy miért kellene ennyire aggódnom a jóváhagyása miatt. Mintha lenne bármi elfogadható is ebben a lehangoló helyzetben. Vagy bármi haszna annak, hogy tetszik-e a lakásod a gyilkosodnak.

Odakint egy rendőrautó szirénája kezd el vijjogni.

Aztán egy másiké is.

És egy pillanattal később meglátom az éjszakában villódzó, piros és kék fényeket, ahogy rendőrautók száguldanak el az épület mellett.

Lassan visszafordítom a tekintetemet a velem szemben álló férfitra.

Felhúzza a vállát, és a szája sarkában egy gúnyos mosoly jelenik meg.

Ez a férfi a zsaruk elől menekül.

A rendőrök elől szökik, és a nappalimban áll. Mintha semmi baj sem lenne. Mintha csak úgy döntött volna, hogy egy másik útvonalon megy haza.

Megmozdul, én pedig arra gondolok, talán ez az egész csak ennyi volt. A rendőrök elmentek, most már távozhat.

De felemeli a lábát, és közelebb lép.

A pánik egyre erősödik bennem, majd tetőpontjára ér, amikor egy újabb széllekés megemeli az öltönykabátja szélét.

Istenem, fegyver van nála!

De nem nyúl érte. Csak... leereszkedik a kanapéra. Az én kanapémra. Mellém. Megint nyílik a szám, de nem jön ki rajta semmi.

Mit csinál?

Mi történik?

– Imádom ezt a filmet – mondja, szinte önmagának.

Mi. A. Fene. Történik?

A nagy teste túl sok helyet foglal el a heverőn. Minden bútorom kis méretű. Kicsi, mert apró a lakásom. Kicsi, mert itt mindig csak én vagyok.

Dermedten ülök, és azon gondolkodom, hogy mondjak-e valamit, de ő továbbra is a tévére koncentrál.

Ő... ő akkor most itt akar maradni?

Elkezdek mocorogni, azon tűnődve, vajon fel tudnék-e állni és elslisszolni.

– Jobb lenne, ha nem állnál fel – mondja. Nem fordítja felém a fejét, ahogy ezt lazán kimondja. De nem lehet nem észrevenni, hogy ez nem kérdés.

Nézek magam elé továbbra is, a légzésem meg egyre gyorsul. Bizsergés fut végig a karomon.

Szuper, mostanra megérkezett a vészreakcióm is.

Nincs kétségem afelől, hogy ez a férfi veszélyes.

És túl közel van.

Soha nem engedek férfiakat ennyire a közelembe. Az egész testem elkezd remegni.

– Kérlek, ne... – Elharapom a könyörgésem, nem akarva a konkrét félelmeimet szavakba önteni.

Hallom a szövet zizegését, ahogy felém fordul, és összeszorítom a szememet.

Ez nem történhet meg.

Ez nem lehet igaz.

– Nyugodj meg! – mondja.

Egy nagy kéz telepszik a combomra, és még inkább megmerevedem.

A tenyerének súlya aggasztó, érintésének hője átizzik a takarón. A kezét kissé erőteljesebben nyomja le.

– Nyugodj meg!

A hangja ezúttal még gyengédebben szól, és próbálok egyenletesen lélegezni. Sötét illat tölti be az orromat. Bőr, tűz és kölni.

Jézus, ez lenne ő?

Kinyitom a szemem.

Közelebb hajol hozzám, még jobban megsértve a személyes teremet. A testtartását dominánsnak kellene éreznem. De van valami a testbeszédében, vagy talán a szemében, ami arra készíti a testem, hogy engedelmeskedjen. Még ha csak egy kicsit is, de megnyugszom.

A pillantása végigfut az arcomon, és ebből a közelségből észreveszem, hogy a szemében van egy kis zöldes árnyalat. Gyönyörű.

– Nem foglak bántani – mondja újra a szemembe nézve.

Amikor nem kap tőlem választ, fejével lefelé biccent, és a mozgulatában parancs rejlik.

– Rendben – válaszolom. A szót szinte csak az ajkam formálja, a hangom túl halk ahhoz, hogy hallható legyen, de ő így is bólint, és az arcán elégedettség suhan át.

Elégedett, hogy hiszek neki?

Hiszek én neki?

A keze lecsúszik a combomról, viszi magával a hőt.

– Szabad? – kérdezi.

Mit szabad-e?!

Mielőtt lenne időm pánikba esni, felemeli a tál popcornrt, ami köztünk volt.

Ó!

Válaszra sem várva hátradől, felteszi a lábát a dohányzóasztalra, és az ölébe helyezi a tálat. Majd ugyanazzal a lazasággal, mintha csak egy randin lenne, nem pedig épp az előbb tört volna be egy lakásba, az egyik karját a kanapé háttámlájára helyezi, és ujjai szinte a vállamhoz érnek. Figyelem, ahogy elkezd enni a pattogatott kukoricát, egy-egy maréknyit egyszerre, anélkül hogy egyetlen szemet is leejtene.

Tennem kéne valamit.

Biztosan van valami, amit tennem kellene.

Az állkapcsa dolgozik, ahogy rág, az izmok kétoldalt a nyakán megfeszülnek.

Tudom, hogy el kéne mennem. Vagy rávenni, hogy ő menjen el. De hogyan?

Miközben továbbra is az arcélét figyelem, és várom, mi fog történni, meghallom, ahogy a képernyőn a szereplő a bátorságról beszél. Bárcsak lenne nekem is.

– Mi a neved? – kérdezi.

Összerezzenek, ahogy megszólal, majd az ajkamba harapok.

– Öhm... szerintem ezt nem kellene megmondanom – válaszolom.

– Okos lány – mondja, ahogy felém villan a szeme.

Az a két szó szinte táncol a bőrömhöz.

Az ujjaim erősebben kapaszkodnak a takaróba, és még magasabbra felhúzzák.

Nem találhatom vonzónak ezt a férfit.

Tényleg nem.

A gyomrom összeszorul, és az idióta agyam ebben a pillanatban emlékeztet arra, hogy valószínűleg úgy festek, mint aki szét van esve.

Nem mintha számítana. Nincs szükségem arra, hogy ez a betolakodó vonzónak találjon. Valójában valószínűleg jobb is, ha nem így van. Jobb, hogy pattogatottkukorica-szagú a leheletem, a lófarokba fogott hajam meg igazításra szorul. És a frufrum is szanaszét áll, mivel nedves lett, amikor lemostam a sminkemet, mielőtt leültem volna megnézni a kedvenc filmemet ezredszerre.

A vállam mellett a kanapé háttámláján ujjak dobolnak, ugyanabban a ritmusban, ahogy a tévében szereplők végigszökdecselek az úton.

Ez minden bizonnyal a legkülönösebb dolog, ami valaha történt velem.

Egy pokolian jóképű férfi besétál az első emeleti erkélyemen át. Végigvonul a lakásomon olyan magabiztossággal, amit én csak álmodhatnék magamnak. Megvillantja előttem a fegyverét, aztán helyet foglal, hogy megegye a pattogatott kukoricámat.

És... dúdol?

Szüzanyám, ez tényleg dúdol!

Óvatos, apró mozdulatokkal hátrébb húzódok a sarokba, próbálom növelni a távolságot közte és köztem, akár csak centiméterekkel is.

Meg akarom kérdezni a nevét. Azt, hogy mi elől menekül. De úgy érzem, jobb, ha minél kevesebbet tudok.

Visszont az arcát már láttad – emlékeztet bosszantóan a belső hangom. Jobb ötlet híján csak bámulom az arcélét. Figyelem, ahogy a fény játszik a szemén. Ahogy a szája nyílik és záródik a maréknyi pattogatott kukorica körül. Ahogy a válla teljesen laza.

Olyan nyugodtnak tűnik. Annyira... kényelmesen érzi magát. Lassan leereszkedik a szemhéjam, majd erőnek erejével újra kinyitom a szemem.

Nem látom jól innen a mikro kijelzőjét, de tudom, hogy már rég elmúlt a lefekvés ideje. Nem terveztem, hogy fennmaradok az egész filmre, mert minden hétköznapi reggel öt órakor kelek, így korán fekszem. És ezen a héten nem aludtam jól. A fenébe is, az elmúlt huszonhét évben nem aludtam jól. Ő újabb falaton rágódik, én pedig figyelem, ahogy az ádámcsutkája mozog, miközben nyel. Talán ez az egész tényleg csak egy álom. Talán már az ágyban vagyok, mélyen alszom.